

Hij keek vragend naar de Dux Maga.

‘Ik hoop dat dat de juiste beslissing was? Ik wilde deze grote zoektocht zo snel mogelijk starten. De grimoire is te belangrijk. Niet alleen voor onze familie, maar voor ons hele volk, om nog maar niet te spreken voor heel Atlantis. We hebben de grimoire nodig om het instrumentalkristal te lokaliseren.’

‘Je hebt het goed gedaan en je hebt gelijk. Denk eens aan de schande voor ons volk, als wij de oorzaak zijn van het wegvallen van de koepel. Als ons volk de oorzaak is van de ondergang van Atlantis. We zijn nog niet eens hersteld van de ene schande. Een tweede kunnen wij ons niet veroorloven. We moeten er alles aan doen om dat te voorkomen. Zelfs als dat de ondergang van ons hele volk betekent.’

De twee heksen en de tovenaer draaiden zich om naar een kleine nis in de muur, legden hun hand op hun hart en maakten een kleine buiging.

‘Als boete voor de fouten van onze voorouders.’

Ze zeiden het gelijktijdig.

De vrienden keken naar de nis. Er stonden twee kaarsen in, een witte en een rode. In het midden stond een glazen sierfles, gevuld met helderwit, glinsterend zand. Het moest wel magisch zand uit Zanddjini zijn. Rune keek naar Fijonna en Zach die een diepe buiging maakten, richting de nis. Hij knikte even naar Terry en Rutger. Gedrieën volgden ze het voorbeeld van Fijonna en Zach en maakten een diepe buiging. De Dux Maga keek hen verrast aan.

‘Dank jullie voor dit eerbeton. De andere volken zijn meestal niet zo... attent. Ook al is de oorlog vele generaties geleden. Volgens hen hebben we nog altijd niet genoeg geboet. Ik vrees dat dat zo zal blijven tot er weer groei is in Zanddjini.’

Ze wisten even niets te zeggen. Fijonna deed een kleine stap in de richting van de nis. Ze draaide zich om naar de Dux Maga, haar ogen groot van ontzag en eerbied.

‘Is dit zand wat ik denk dat het is? De kinderen?’

Het bleef even stil voor de Dux Maga antwoord gaf.

‘Je vermoeden is terecht. Dit zand, in al zijn puurheid, bevat de essentie en de magie van de, tijdens de oorlog, omgekomen kinderen van de heksen en de tovenaars. Het is de krachtigste magiebron die wij bezitten.’

Terry keek geschokt naar de fles.

‘De omgekomen... kinderen?’

Fijonna trok haar achteruit en schudde haar hoofd.

‘Niet verder vragen. Ik leg het later wel uit. Het is te pijnlijk om erover te praten.’

Op dat moment stapte Matagati naar voren.

‘Vader, moeder. Hoe kan de grimoire niet in Atlantis zijn? Er is sterke magie nodig om de grimoire weg te krijgen uit Atlantis. Ik kan mij niet voorstellen dat een jonge vampier in staat is om dat te bewerkstelligen. Bovendien is Maze achter de grimoire aan gegaan. Waar is Jace? Hij kan haar lokaliseren.’ Ze keek omhoog naar de plafondbalken en floot. Onmiddellijk vloog de blauwe vogel naar haar toe en landde op haar uitgestoken arm.

‘Waar is je partner, Jace? Is ze nog in Atlantis?’

Iedereen keek vol verwachting naar de blauwe vogel. Die sloot zijn kraaloogjes en wendde zijn kop van links naar rechts. De kuif op zijn kop stond rechtop als een antenne. Na een paar minuten opende de vogel zijn oogjes en begon opgewonden te kwetteren. De heks luisterde gespannen toe. Nadat de vogel stil was geworden, wendde ze zich tot de andere aanwezigen, terwijl de vogel opvloog naar het plafond.

‘Het goede nieuws is dat Maze op weg is naar Morrigan. Ze kan tegen de avond hier zijn en verslag uitbrengen. Het slechte nieuws is dat zij het spoor van de grimoire is kwijtgeraakt. Om het hoe en waarom te weten te komen, zullen we moeten wachten tot ze hier is.’

Vervolgens wendde ze zich tot haar vader. Ze liet zich op één knie zakken en keek naar hem op.

‘Vader, ik vraag nederig toestemming om de vervisir te gebruiken om de grimoire te vinden. Ik weiger te geloven dat ze in de gewone wereld is. Ik ben verbonden met de grimoire. Ik had het gevoeld als ze Atlantis had verlaten.’

Haar vader bukte zich en trok haar overeind.

‘Sta op, mijn dochter. Natuurlijk heb je mijn toestemming om de vegvisir te gebruiken, maar zouden we niet nog even wachten tot we weten wat Maze te berichten heeft? Dat kan veel duidelijkheid geven en onze zoektocht beter richten. Je weet hoe kostbaar het gebruik van de vegvisir is. Als we dit doen, moeten we het de best mogelijke kansen bieden.’

Matagati boog haar hoofd.

‘U hebt natuurlijk gelijk, vader. Het is alleen maar... het is alle kennis van onze hele familie. Onze voormoeders en al de vrouwen in onze familie. En ik ben het kwijtgeraakt. Het is mijn schuld.’

‘STOP! Hou onmiddellijk je mond. Trek het pad van schuld niet naar je toe. Het is niet jouw schuld. Het boek is gestolen. Gestolen door een ziellose en eerloze dief. Dat is niet jouw schuld. Ik verbied je om zo te denken. Iets wat jou is aangedaan zonder dat je daar toestemming voor hebt gegeven, is nooit jouw schuld.’

De Dux Maga stapte naar voren. De vertoornde uitdrukking op haar gezicht verzachte langzaam. Ze tilde met één hand het gezicht van Matagati omhoog en hield haar blik vast.

‘Zo mag je nooit, maar dan ook nooit meer denken. Er zijn vele paden die je kunt betreden om het boek terug te vinden. De belangrijkste is het pad van vastberadenheid. We zullen er alles aan doen om onze grimoire terug te krijgen. De hele familie zal je daarbij helpen en als het moet ons hele volk. Jij bent de hoedster van de grimoire. Die taak is je toevertrouwd door de vorige hoedster, mijn moeder, jouw grootmoeder. Dat is een grote eer. Nu is het tijd om te laten zien dat je die eer waardig bent. Richt je op en tart iedereen die je erop aankijkt. Jij, en jij alleen hebt het recht gekregen om de grimoire te lezen. Niet alleen alle vrouwen van de familie vertrouwen je, maar ook de grimoire zelf. Zij heeft jou net zo goed gekozen als je grootmoeder dat deed. Nu dan, welk pad wil je bewandelen?’

Ze liet het gezicht van Matagati los en wachtte op haar antwoord. Dat kwam bijna onmiddellijk. Matagati rechtte haar rug en stak haar kin in de lucht.

‘Het pad van vastberadenheid. Ik zal niet rusten tot ik de grimoire heb terug gevonden. Bij het verbond tussen de god en de godin. Dat beloof ik.’

De Dux Maga keek haar trots aan.

‘Ik had niet anders verwacht. Zo ken ik je weer.’

Ook haar vader keek haar trots aan.

‘Een echte heks geeft nooit op. Dat boek komt terug. Daar ben ik zeker van.’

Hij keek naar het raam.

‘Het loopt tegen het avondeten. Ik wil jullie uitnodigen in mijn tovenaarestoren. Dan kunnen we uitkijken naar Maze en tegelijkertijd wat eten. Als we weten wat Maze te vertellen heeft, besluiten we of we de vegvisir moeten inzetten. Boven in mijn toren is toch de beste plek daarvoor. Gaan jullie mee?’ Met een breed gebaar nodigde hij iedereen uit om hem te volgen. De vrienden stonden op en grepen de zakken, tassen en dozen van Matagati. Lachend schudde zij echter haar hoofd.

‘Laat maar staan. Die nemen wij later wel mee. Vaders toren is onderdeel van het huis. We hoeven alleen maar door een gang te lopen en dan de trappen op. Bereid jullie maar voor op een flinke klim. Vaders toren is de hoogste van de stad. We moeten 300 treden op. De toren is 99 meter hoog.’

Matagati had niet overdreven. Het was een hele klim naar de hoogste torenkamer. 300 treden had Matagati gezegd. Alleen had ze er niet bij vermeld dat de treden ongelijk van hoogte waren. Het was dus voortdurend opletten hoe hoog je je voeten moest optillen. Ze stonden verscheidene keren stil om uit te rusten, maar eindelijk bereikten ze dan toch de hoogste torenkamer. De muur kwam rondom maar tot borsthoogte en tot hun verwondering was er geen enkel raam in de kamer. In het midden stonden alleen twee grote raderen. Het leken wel twee stuurwielen zoals je die zag op de schepen van piraten.

Matagati en haar vader liepen naar één van de twee raderen toe en begonnen die met enige moeite rond te draaien. Tot hun stomme verbazing begon de dakkoepel te kraken en te bewegen. Heel langzaam begon één helft van de koepel omhoog te gaan, zoals het schuifdak van een auto. Het duurde niet lang of ze stonden in de frisse buitenlucht in een kamer met een half dak. Ze hadden een prachtig uitzicht over Morigan en de bossen van Faraoïse.

Heel in de verte leek iets zilverachtigs te glimmen. Het was in de richting waar de ouderboom had gestaan. Zou dat de nieuwe ouderboom al zijn? Was die zo snel gegroeid dat de zilveren bladeren daarvan al zichtbaar waren. De tovenaars zag hen kijken.

‘Die zilveren gloed is een paar dagen geleden verschenen. De algehele mening van de tovenaars is dat het de jonge ouderboom is.’

Terry keek verwonderd op.

‘Nu al? Het is nog maar een week geleden dat de jonge loot is geplant.’

‘Oh, dat kan heel goed. Kijk maar iets verder naar rechts. Zien jullie het water van de baai van zand glinsteren? Daar was de grote brand immers. Nu is het alweer groen, met een licht zilveren gloed. Die gloed verdwijnt vanzelf. Een paar dagen geleden zagen we dat de bomen weer terugkwamen. Een brede strook zilveren bomen. Daarna begon de groene kleur terug te komen. De gloed is nu al bijna helemaal verdwenen. Het bos is bijna hersteld.’

Hij werd onderbroken door Matagati.

‘Vader, we moeten de kamer draaien. Maze komt niet vanuit het noorden of het oosten, maar uit het zuiden, misschien zelfs uit het westen. De kamer kijkt over de verkeerde helft uit.’

‘Je hebt gelijk. Die richting is het meest waarschijnlijke. Ik kom je helpen.’

Matagati was al begonnen met het andere rad te draaien. Haar vader schoot toe om haar te helpen. De kamer begon te knarsen. Stenen schoven over stenen en langzaam begon de

kamer te bewegen. De vrienden hielden elkaar op de been, terwijl de kamer langzaam, maar soepel ronddraaide. Ze kregen nu zicht op de rivier de Ramajana, met aan de overkant de kust van Zanddjini. Nog verder draaide de kamer, tot ze uitkeken op de rivier die Faraoïse en Zanddjini van elkaar scheidde. De rivier werd verderop door een bocht aan het zicht onttrokken. Heel in de verte, boven de boomtoppen uit, zagen ze torens omhoog steken. Dezelfde soort torens als die van Morrigan.

De tovenaars wees.

‘Recht voor ons, dat is Myrddin, de eerste enclave van Badcatha en daar rechts, zien jullie Emrys, de tweede enclave van Badcatha. Wacht maar even, dan draaien we nog iets verder door. Dan hebben jullie een goed zicht op de stad.’

De kamer draaide nog iets verder en nu konden ze Emrys in zijn geheel zien. Ook deze enclave werd gekenmerkt door de torens van de tovenaars. Naast de stad zagen ze water glinsteren. Fijonna wees ernaar.

‘Is dat het Loch Lyell, waar de tovenaars de klei voor de heksenpotten verzamelen?’

‘Dat klopt. En aan de andere kant van de Deruelle zie je nog net de boomhutten van de elfenstad Eveamon.’

Rutger liep ondertussen naar de twee raderen toe en keek geïnteresseerd naar het deel van het mechaniek dat zichtbaar was. Al snel was hij in een geanimeerd gesprek verwickeld met de tovenaars. De anderen luisterden even toe, maar al snel werden ze afgeleid door het weidse uitzicht. Matagati zorgde ervoor dat er uit het niets een maaltijd verscheen. Ze nodigde hen uit om toe te tasten. Rutger zette tijdens het eten zijn gesprek met de tovenaars voort. De anderen genoten van de maaltijd van vruchten, noten en een salade van vlezige bloembladeren die verrassend lekker smaakten.

Er zat Rune iets dwars, maar hij kon er niet de vinger opleggen, tot Zach precies verwoordde wat hij al had bedacht. Zach keek vragend naar Matagati.

‘Er klopt iets niet. Ik bedoel, ik ben een weerwolf en heb dus een veel scherper zicht dan de anderen, maar nu lijkt het wel

of mijn zicht verdubbeld is. Ik kan zelfs Lemuria zien liggen en nog verder weg, heel vaag Tirsia, de hoofdstad van Tyritrea.’ De heks begon te lachen.

‘Dat klopt. Je zicht is inderdaad verdubbeld. Dat is een betovering die over deze kamer ligt. De kamer wordt gewoonlijk gebruikt om de sterrenconstellaties te bestuderen. Dubbel verzien komt dan goed van pas.’

Dat was het dus, bedacht Rune. Dat zat hem al dwars vanaf het moment dat het uitzicht op de toren zich openbaarde. Net als de anderen keek hij, met nog meer aandacht, naar het uitzicht. Alleen Terry keek teleurgesteld om haar heen. Natuurlijk, de betovering had geen effect op haar. Zij zag op precies dezelfde manier als altijd. Rutger had ondertussen zijn nieuwsgierigheid naar het mechanisme bevredigd en voegde zich bij hen.

‘Rune, ik denk dat Mikky wakker is. Je buidel beweegt tenminste ongeduldig heen en weer.’

Rune liep snel naar de plek waar hij de buidel had neergezet. Rutger had gelijk. Mikky deed verwoede pogingen om uit de buidel te komen. Rune schoot hem snel te hulp en opende de buidel. De kleine gorgelaar keek met open mond om zich heen, toen hij zag waar ze zich bevonden. Hij vloog direct naar de balustrade en keek verrukt naar beneden. Daarna keek hij naar Rune.

‘Is heel hoog. Hoe hier gekomen? Rune gevlogen?’

‘Nee, Mikky. Wij zijn gewoon met de trap gegaan. Je weet toch dat ik niet kan vliegen? Mensen kunnen niet vliegen.’ Mikky schudde zijn kopje. Hij wees langs de toren naar beneden.

‘Zij mens. Zij kan vliegen.’

Rune keek hem verbaasd aan en stond op het punt om naar voren te lopen om te zien wat Mikky bedoelde. Op hetzelfde moment echter, verschenen het hoofd en de schouders van de Dux Maga boven de balustrade. Ze keken allemaal verbaasd toe hoe de opperheks rustig hoger rees, tot haar hele gestalte boven de balustrade tot stilstand kwam. Toen zagen ze dat ze